

□□□□□□□□□□ ***Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.***

(8) Sestry a bratři, otevřené dveře jsou dvojsmyslné znamení. Mohou mít zcela opačný význam. Buď dávají pokyn k odchodu. „Klid se, mazej! Koukej vypadnout!“ Anebo mohou otevřené dveře znamenat a zde znamenají šanci. Doslova otevřenou příležitost. Ještě není konec, ještě je možné jít dál.

A při tom by vše jako konec mohlo vypadat. Zapadlý křesťanský sboreček kdesi na okraji římské říše. Co naplat, že město nese krásný název Filadelfia neboli Bratrská Láská. Za jiných okolností by se nejspíš místní křesťané takovým půvabným jménem chlubili. Ale nyní? Na filadelfské křesťany dolehla veliká tíseň. Snad jim rozumíme. Žijí na malém městě, kde je příležitostí pomálu. Velký život tepe jinde. Kdo se chce uplatnit, kdo chce poznat svět, odchází pryč. Studuje, pracuje, obchoduje někde v pořádném městě. Vždyť co si počít v takové díře, kam ani pořádná silnice nevede a kde neustále hrozí zemětřesení? Není divu, když si sbor zoufá, že se před ním dveře zavřely. Není divu, když nevidí kudy dál.

Ale odliv členstva nebyl zdaleka jediným, co Filadelfské trápilo. Mnohem tíživější byla společenská situace. Přelom 1. a 2. století byl

pro církve strašnou dobou. Císař Dioklecián toužil upevnit svou vládu. Toužil, aby jej veškeré obyvatelstvo uctívalo jakožto božského panovníka. A právě tomuhle požadavku se křesťané bránili. Císař je jen císař a zůstává člověkem. Není bohem, abychom se mu klaněli a přinášeli oběti. Bůh je pouze jeden jediný a pouze on si zaslouží bohopoctu. Křesťané si dobře pamatovali Ježíšova slova „Co je císařovo, císaři, co je Boží, Bohu.“ Císař si zaslouží pouze respekt jako mocný politik, nikoliv jako dárce života. Rouhá se ten, kdo z císaře dělá Boha a připisuje mu spásonosné vlastnosti. Takovému rouhání se tehdejší křesťané snažili vyhnout. Ježíš z Nazareta jim představil boha jako laskavého Otce v nebesích, nikoliv jako násilnického vladaře v Římě. Císař Dioklecián tvrdě pronásledoval křesťany, kteří se vzpírali jeho božským nárokům. Právem se ve Filadelfii obávali o svůj další osud. Co bude s naším sborem, až nás císařští vojáci všechny pochytají a předhodí šelmám? Z toho se už nevykroutíme. Císaři prostě kadilo obětovat nebudeme, nemůžeme, nesmíme. Nebudeme obětovat, třebaže se za odpor popravuje.

Křesťané ve Filadelfii mají sice živou a pravou víru, a přesto jako kdyby se ocitli ve slepé uličce. Zdá se, že cesta dál nevede. Z lidského hlediska je čeká pouze smrt. Ještě snad trocha přežívání, ale pak konec. Možnosti se vyčerpají. Co tedy bude s naším sborem, až věrní odejdou? Slehne se po víře zem? Temná, tíživá situace.

Naštěstí (jako už tolikrát v dějinách) Pán nemlčí. Mluví. Vyjadřuje se. Svými slovy prosvětluje chmurné vyhlídky a potěšuje sklíčené. ***Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.*** (8) Ani císař, ani

zloba a pronásledování, ani smrt ne. Ten, který rozlámá pouta zmaru a otevřel dveře hrobu, dokáže otevřít i všechny jiné, beznadějně uzavřené dveře. Ježíš Kristus má velikou moc. Filadelfští už to přece vědí.

Předávají si mezi sebou dobrou zprávu evangelia o radosti pro zarmoucené a o posile pro zesláblé. Zprávu o životě pro lidi nakažené smrtí. Filadelfští znají a už mezi sebou zažívají odpuštění pro hříšníky a lásku pro všechny. To je síla. To je moc krále Krista, moc silnější než všechny císařovy legie. Ježíš není tuctový náboženský učitel. Je ***ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře.***

(7)

Jako léčivý balzám na vyplašená srdce působí poselství starce Jana z ostrova Pathmos. Připomíná, že existují i jiné souvislosti než ty, které bijí do očí, které jsou patrné na každém kroku, které si lze spočítat a odvodit. Dveře k plnému životu totiž neotevřela žádná panstva, žádná skvostná věc, nýbrž sám Dárce k života. ***Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.***

(8)

Možná si filadelfští křesťané říkali podobně jako my: „Co zmůžeme? Co zmůžeme my, hrstka křesťanů, uprostřed modlářského, materialistického okolí? Co zmůže malý křesťanský sbor uprostřed velkého světa nabitého zábavou? Co zmůžeme s hubeným církevním rozpočtem, když se jinde lákavě točí obrovitánské sumy? Můžeme s evangeliem obstát v obrovské konkurenci nabídek?“ Otázky nejsou dnes méně dotěrné než před 19 stoletími. Ovšem stále si

připomínejme, že dveře příležitostí jsou otevřeny. Kristus je otevřel. On ví o našich skutcích. I to málo, co jsme schopni udělat, má pro Boha význam a počítá se s tím v plánech spásy.

Ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.

□□□□□□□□□□ Máš nepatrnou moc, máš maličkou moc. Vždyť totéž lze říci zábrežské církvi, nikoli jen o církvi ve Filadelfii. Máš malou moc, máte nepatrnou moc, sestry a bratři. To není odsudek, jaký s oblibou křesťanům adresují bezvěrci. „Jen se podívejte, co svou vírou dokážete. Nic. Svět je stále stejný. Víra v něm nic neprosadí. Leda otupí smysly a utlumí bolest jako opium.“ Kristus však vidí věci jinak. „Máš nepatrnou moc“ neříká jako odsudek, nýbrž jakou součást chvály.

Ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.

Vydržel jsi ve víře, i když se to nevyplácelo. Když se za chození do kostela udílely všemožné strkance, nepouštělo se na školy nebo se rovnou vyhazovalo z práce. Držel ses pravdy a upřímnosti, když se kolem halasně řečnilo o nové, lepší, nádherně lidské společnosti a přitom se každý staral, jak získat co nejvíc jen a jen pro sebe a svou rodinu.

Zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel,

ačkoli ti podmínky nepřály. Pro křesťanství měla vláda jednoho císaře a vláda jedné strany podobné důsledky. Ale tys vydržel. Nemůžeš se sice pochlubit velkolepými úspěchy, tvá moc je maličká, nepatrná, avšak je to moc ke spasení. Moc a síla svatého Ducha. Vzdor překážkám a pokušením sis zachoval spojení se Stvořitelem. Neztratil jsi ze zřetele laskavého Otce. I při té slabé síle v tobě zůstal nezkalený pramínek radosti. Nevysychající pramínek Boží lásky, z něhož lze čerpat i v blbě době. Zdánlivě málo. Ale tahle moc stačí, aby člověk s chutí zazpíval chvalo zpěv, s důvěrou se pomodlil, radostně se setkal s bratry a sestrami u Boží stolu. Jiní nedokážou ani toto. Ani tuhle nepatrnou

trochu moci nemají.

□□□□□□□□□□ **Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagogy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou.** (9)

Synagoga satanova. Mnohokrát byl tento výrok považován za pokyn k nenávisti a povýšenosti nad židy. Zavřít je do ghetta, nebo je rovnou vyhnat pryč branou či komínem a pobrat jejich majetek. Písmo svaté přece posluchačům jasně praví, že jsou jim židé vydáni do rukou, tak co?! Jenže co když je všechno jinak? Vždyť Bible nemluví o židech.

Říkají si židé, a nejsou, ale lžou.

Za židy se vydávají. Nám to zní nepředstavitelně, ale řeč je o křesťanech, kteří se vydávají za židy, kteří se tváří jako židé. Že nerozumíte? Že nechápete, co svou přetvářkou získají? Inu nezapomeňte, že jsme v časech Diokleciánova pronásledování církve. Bud' se k císaři veřejně pomodlíš anebo zemřeš. Pouze židé jakožto příslušníci starobylého náboženství měli výjimku. Nemuseli se modlit k císaři, stačilo, když se modlili za císaře. Chudákům křesťanům nikdo podobnou výjimku neudělil. Proto se někteří schovávali se svou vírou do synagogy. Strach o přežití. Smířili se s bezbožným režimem, který nespravedlivě a svévolně vykazuje křesťany mimo zákon. A možná si ještě někteří pochvalovali, jak na vrchnost vyžráli. V koutku duše si zachovali víru, ale navenek nikdo nic nevěděl. (Třeba ani vlastní děti ne.) Snad dokonce ještě nabádali zbylé bratry a sestry, ať se k nim připojí. Ať nedráždí císaře. Ať jen trošičku umlknou, vždyť proč být zásadový, když zásadovost přináší problémy?

Říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, dávám je do tvých rukou, praví Pán. Nepracovali na odstranění bezpráví. Svým mlčením, svou nenápadností vlastně podporovali satanskou vládu.

□□□□□□□□□□ **Hle, dávám je do tvých rukou, říká Kristus. A opět neslyšíme rozsudek či odsudek, nýbrž slyšíme vysvětlení, kterému proudu křesťanů dává Pán církve vlastně za pravdu. Zda rozumným a opatrným, nebo zda prostým a neopatrným.**

Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám; a poznají, že já jsme si tě zamiloval.

(9)

Ti věrní s nepatrnou mocí, ti věrní, kteří si drželi odstup od převrácené společnosti, ti věrní, kteří až dodnes nechtějí přistoupit na klamavý obraz světa, budovaný většinovými názory, ti věrní biblickým zásadám, věrní Božímu slovu a Ježíšovu jménu, ti jsou budoucností církve. Právě je, právě nás si Hospodin zamiloval.

□□□□□□□□□□ *Je velikou nadějí pro církev, že se rozdělené proudy věřících setkají. Že budou překonány protichůdné přístupy a všechny sjednotí láska Boží. Opatrnost – neopatrnost, vynalézavost – prostota, skrytost a otevřenost. Bez ohledu na protivenství mají všichni v Kristu zvítězit.*

Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.

(11) *Má smysl žít*

adventně a vyhlížet Kristův příchod. Neboť tehdy se završí náš boj víry, boj tolik náročný v době minulé i v době současné. Ale výhra stojí za námahu.

Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí; napíšu na něj jméno svého Boha.

(12)

Každý křesťan bez rozdílu má místo ve velkolepém projektu Božího lidu. Být chrámem, být natrvalo v Boží přítomnosti, být čitelným svědectvím o Boží dobrotě.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

(13)

Amen.

Pondělí, 24. prosinec 2007 00:17 - Aktualizováno Čtvrtek, 17. leden 2008 22:27

11

lz

ajáš 35,3-6

Kázání na 2. adventní neděli 9. prosince 2007